

Sunt... cer

LARISA BĂLAN

Sunt cer...

Sunt coroană de albastru peste lumea ta,
Sunt vis aprins de safir desprins din gândul tău...

Sunt cer...

Port, pe aripa rece a văzduhului, păsările timpului,
Ele zboară peste pleoapele tale,
Peste care mi-am coborât stelele...
Lor le-am poruncit să-și verse praf de scânteii aprinse
La granița dintre genele-ți dese și marginea pământului...
În ochiul meu doritor se zbate Soarele
Și-mi explodează prin suflet,
În raze de dragoste...
Dar ce bine că am îngenunchiat toată lumina
La picioarele abisului...
Zâmbesc!
Sunt sătulă: am înghițit luna la prânz,
Iar acum sunt un cer plin de lună,
De-o lună plină, de-o lună de zile...
Pe curcubeul amintirilor netrăite,
Am desenat ferestre deschise spre infinit,
Dar mi s-au spart cele șapte culori când te-am zărit...

Sunt cer...

Dar nu îți cer decât
Să-ți fiu om...